

PERIÓDICH SATIRICH,

MUMORÍSTICH, IL - LUSTRAT Y LITERARI
DONARÁ AL MENOS UNS ESQUELLOTS CADA SENMANA

10 CÉNTIMS CADA NÚMERO PER TOT ESPANYA

Números atrassats 20 centims.

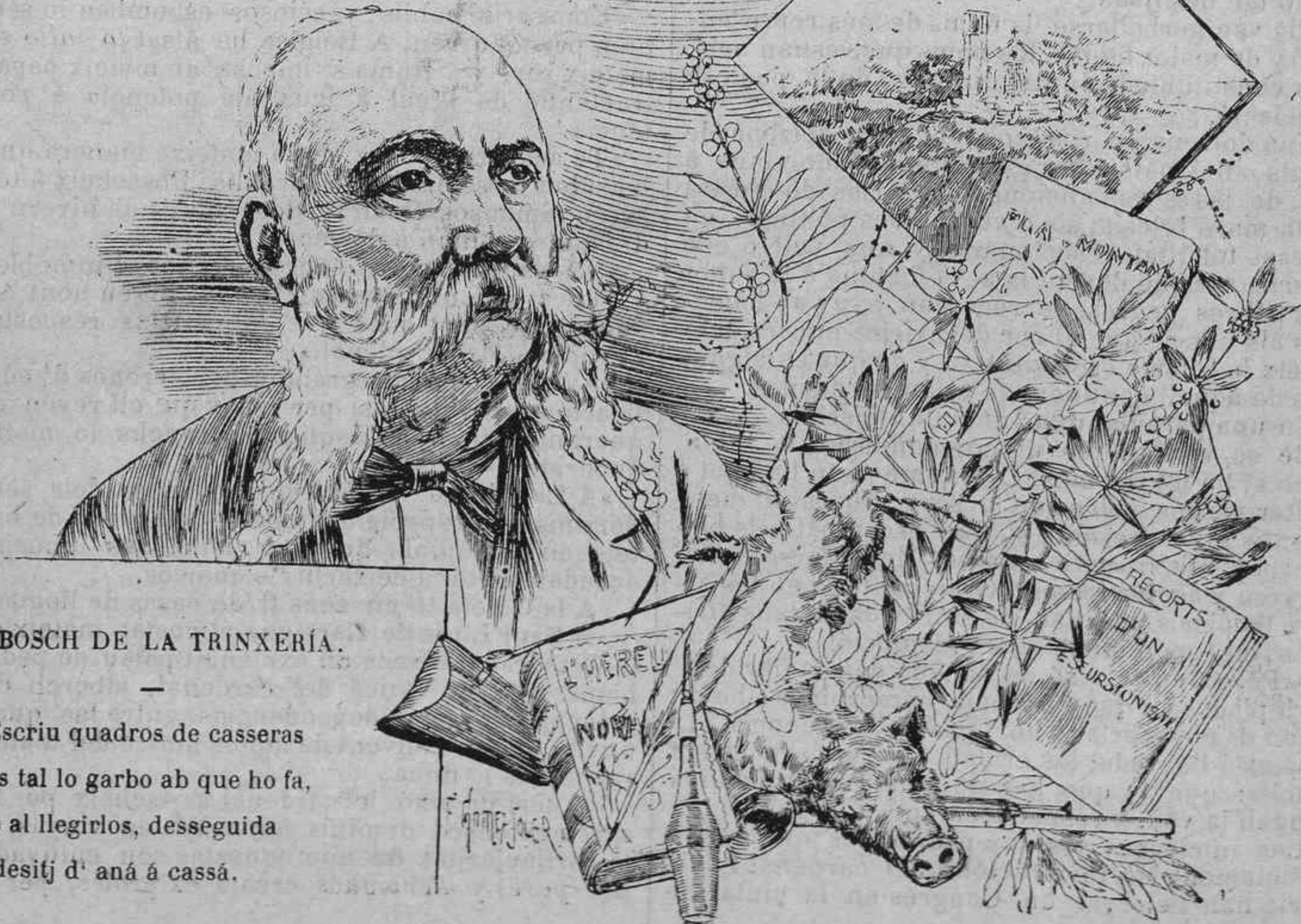
ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ

LLIBRERÍA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, NÚM. 20
BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ

Fora de Barcelona, cada trimestre: Espanya, 3 pessetas.
Cuba y Puerto Rico, 4.—Estranger, 5.

CAPS DE BROT.

C. BOSCH DE LA TRINXERIA.

—
Escriu quadros de casseras
y es tal lo garbo ab que ho fa,
que al llegirlos, desseguida
vè desitj d' aná á cassá.

L' OBRA DEL CARDENAL LAVIGERIE.

Quan va venir á Barcelona lo simpátich explorador Sr. Sorela, convertit en una especie de *commis voyager* del cardenal Lavigerie, l' apóstol del Africa, com li diuhen sos admiradors, ho confesso, no vaig entussiasmarme al ensenyar lo mostruari de la seva eloqüencia; pero, poch coneixedor del género que duya entre máns, tampoch vaig atrevirme á deprimirlo y bescantarlo.

Se tractava, segóns deyan, de rompre una llansa en contra dels traficants d' esclaus enenyorits del Africa, y aixó sols bastava pera imposarme la major cautela.

Be es veritat que hauria sigut més oportú, més convenient y més cristiá recordarse dels blancs primer que dels negres, d' Europa avants que del Africa. Mentres hi haja en lo continent que habitém nosaltres, mercaders de carn cristiana que 's prevalen de la ignorancia dels uns y de la pobresa dels altres pera explotarlas en profit seu, no considero que puga caure'ns massa bé la missió de redemptors en terra forastera y poch menos que desconeguda.

L' Evangeli popular constituhit per lo refraner dels pobles, té un adagi de carácter absolut com tots los refráns, que diu aixís:

«La caritat ben entesa comensa per un hom mateix.»

Pero en fi: lo Sr. Sorela va dir en nom del Cardenal Lavigerie:

—¡Al Africa, minyons!

Y cent véus van respondre:

—Ja hi estém anant.

Recordo que 'l prelat D. Jaume va pendre la iniciativa.

En lo palau episcopal van celebrarse totas las reunions necessarias, fins á constituhir la associació tan desitjada.

Allá van garbellarse 'ls noms de més representació y de major figura, los noms que vestían més, pera constituhir la Junta directiva de la piadosa associació.

Una dotzena de ricatxos, un' altra dotzena de devots aficionats á fer gala, vinga ó no vinga á tom, de las sevas aficions á las cosas de nostra santa mare Iglesia; sis ó vuit homes polítichs, en sa casi totalitat reaccionaris, y uns vuit ó deu *americanos* que divent la seva fortuna á la suhor dels pobres negres, se recordan avuy ab llágrimas als ulls de que al cor del Africa encare subsisteix la infame esclavitut.... y de que en alguns rius de aquell continent se crían cocodrilos.

En una paraula: una Junta lluhidíssima.

Bé es veritat, que un cop nombrada la Junta, ja no s' ha fet res més. D. Jaume se 'n ha anat á visitar alguns pobles de la seva diócessis, mentres los seus presidits s' han escampat pels balnearis y sitis frescos, ansiosos de xalarse, refrigerarse y agafar forsas. ¡Gran contrast ab los ardors tropicals que han de sufrir los esclaus africanos. en espera de la seva redempció!

—Pero no per aixó hi ha que desconfiar de l' obra piadosa á que 'ns hém compromés—ha dit algun d' ells parlant ab la seva conciencia. L' idea está llansada; los cridats á secundarla estém resoltos: que 'ls que han de pendre l' iniciativa dongan la véu, y respondrem tots á la una.

Los iniciadors, los cap-padres, los que reben directament las inspiracions del cardenal Lavigerie han celebrat un Congrés en la ciutat de

Berna, y quan tothom esperava que de aquest Congrés n' eixiria lo menos una nova creuhada, per l' istil de las de l' Edat mitja, ara resulta que 'l Congrés de Berna ha fet un solemne fiasco.

¿Han vist major decepció?

«Desengányinse, lo mon está perdut—dirá més de un espiritualista á proba de bomba —Lo materialisme s' ha apoderat de totas las conciencias. Ja 'ls més grans ideals no con mouhen á ningú. Ja ningú pensa més que ab la santa comoditat y 'l déu negoci»

Qui tal exclami, tal vegada tinga rahó.

Y no sols han caygut en la sima del materialisme 'ls homes que vesteixen pantalóns, sino 'ls que gastan sotana, y fins los que calsan mitra.

Un periódich francés de una manotada arranca 'l vel, y 's veuhen cosas tan especials qu' explican millor de lo que podriam ferho nosaltres, lo fracás del Congrés de Berna.

Deixém, donchs, la paraula, á *La Lanterne* de París, y ell nos dirá qui es, lo tan renombrat cardenal Lavigerie:

«Lo cardenal es ja un papa á la seva manera. L' Africa per ell es un nou mon en lo qual reyna y domina com á pontifice omnipotent. A Túnez s' ha fet construhir palaus suntuosos que li serveixen de Vaticáns: ha subjectat l' antich graner dels románs á sos profits personals y á sos insaciables apetits de lucro; posseheix una fortuna inmensa; numerosos cortesáns y un poble á qui domina com á senyor y duenyó.

»Se contentará, donchs, ab ser lo papa africá, remoure 'l cel y la terra ab sas promesas, crear de improvís grans empresas de sensació y entregarse á una propaganda que 's converteix en un reclám ruidós sense més objecte que facilitar sas empresas atrevidas y satisfacer la seva set d' orinsaciable.

»Emissaris hábils y celosos esbomban lo seu nom per tot arréu. A Bélgica ha alsat *lo gallo* al mateix rey, y á Roma s' imposa al mateix papa, tractantlo de igual á igual, de potencia á potencia.

»Tè acaparat Túnez, de la mateixa manera que ha sabut ferse amo de la Argelia. Posseheix á tot arréu inmensos dominis. Sos palaus de hivern y d' istiu se contan á dotzenas.

»Sas especulacions sobre terrenos é inmoables á Túnez son numerosas. Per tot arréu hont se vaja no se sent més que la mateixa resposta: «Propietat del Cardenal.»

«A Túnez posseix grandiosos terrenos d' edificació acaparats casi per res y qu' ell revén de quaranta cinch á cinquanta franchs lo metro quadrat.

»A La Marsa ha fet edificar dintre dels seus dominis una especie de vila flotant plena de hotels, en los quals durant l' istiu, los tunecins acaudalats van á deixarhi 'ls quartos.

»A la Goleta té un sens fi de casas de lloguer.

»A Sant Lluís de Cartago, al costat mateix de la Catedral s' aixeca un espléndit palau de pedra blanca: es lo Vaticá del cardenal, alberch del príncep, ab vastas dependencias, entre las quals fins hi ha un convent de donas dintre del mateix recinte de la finca.

»A part de aixó, lo cardenal posseheix per tot arréu extensos dominis convertits en vinyas, ab la particularitat de que aquestas son cultivadas per *pares y hermanos* creats ex-profés, per la

ROGATIVAS MUNICIPALS.

L'ajuntament fa pregaries
ab tota solemnitat,
per veure si aixís l'arcalde
se restableix ben aviat.

previsió del cardenal, sense que 'l cultiu li ocasioni més gastos que la mesquina pitansa donada als pobres frarots, als quals los hi imposa vot rigorós de pobresa evangélica.

»Lo cardenal cull molt ví y fa negoci ab ell, dedicantse especialment als vins blancs, que son molt estimats y 's venen relativament á un preu molt alt.»

Fins aquí 'l periódich francés, del qual acabo de traduhir ratlla per ratlla, paraula per paraula l' edificant article.

¡Quántas ilusions desvanescudas! ¡Quántas esperansas tiradas per terra!

Los que s' imaginavan al piadós prelat, pobre de diners, rich de fé, corrent pels arenals del Africa á péu descals, en busca de salvatjes per convertir, no se sabrán avenir al nou aspecte baix lo qual s' ofereix á la vista de tot lo mon.

Nosaltres nos lo figuravam un sant varó, fixos los ulls en la gloria del Cél y se 'ns converteix en una especie de D. Manuel Girona espiritual.

Perque ell ho acapara tot: terrenos per construir, casas de lloguer y vinyas.

Compra á quarteras las terras que després vén á pams; posseix casas de lloguer y sitis de recreo, ahont no hi falta més que la ruleta; manté dintre de casa seva convents de monjas, que deu-

hen ser una especie d' haréms místichs—poderosa influencia del clima!....—y ell, enemich de l' esclavitut, tè remadas d' esclaus vestits de frares, que per una miserable sopa de rosegóns, li cultivan las vinyas, y li proporcionan una cullita abundantíssima de ví de dir missa, ab lo qual sosté un negoci dels més grossos.

Alló de la *vinya del Senyor* ell ho entén aixís: al péu de la lletra.

Mentres lo Papa Europeo viu del diner de Sant Pere, cada día més mermat, lo Papa africá ha comprés que 'l negoci y l' esperit d' empresa proporcionan resultats més segurs y positius, en aquest sigle de las grans especulacions.

Per consegüent, tot induheix á creure que la idea de redimir als esclaus africáns no passa de ser un nou negoci, un medi de atreure y reunir capitals, que posats en mans de un especulador tan intel·ligent, han de multiplicarse y creixer com l' espuma.

Ara m' explico perque en la Junta constituída á Barcelona hi predomina la gent de pessetas sobre la gent de abnegació personal, contáts'hi més capitalistas que trabucayres y ex-cabecillas, que son los qu' en tot cas podrián passar al Africa á ferse respectar del mercaders d' esclaus. En certas circunstancias s' estima y considera als homes, no pel cor, sino per las butxacas.

Pero per aquestes coses, francament, trobo que hauria de deixarse de costat, tota tendència religiosa.

Que 'l cardenal Lavigerie siga franch.

Si intenta una especulació mercantil, abstinguis de invocar lo nom del cristianisme, planteji 'l negoci com á negoci, emiteixi las accions qu' estimi convenientes, y conti ab l' apoyo de molts cristiáns y ab la cooperació entusiasta de tots los juheus de la terra.

P. DEL O.

EN LA PESCATERÍA.

SONET.

—¡A deu! ¡A deu! ¡Sardina per la graella!
 —¡Del art! ¡Ay com belluga!—No m' agrada.
 —¡Uix! Si aquesta sardina ja es passada.
 —Quins ulls més entelats.—¡Si qu' es vermella!
 —¿A quan la boga?—A vint. Escoltéu, vella.
 ¿A quan per vos?—A deu ja es ben pagada.
 —¿A deu, morta de fam?—La descarada...
 —Arri allá, mala bruixa.—Vés, trapella.
 —Fora dits.—Feume bona balansada.
 —¡Compréu llus. qu' es d' aquesta matinada!
 —Peseume n mitja tersa —Para.—Aboca.
 —Vés, tornam á tocar —¿Que tens, Conrada?
 —Aquell ximple m' ha fet una abrassada.
 —¡Sardina, que belluga! ¿A qui li toca?

A. ROSSELL.

¡UFFF!...

Fa una calor absolutament insoporable

Lo termómetro sembla un general d' aquestos que 's pronuncian ab freqüencia: puja de graus ab una rapidés aterradora.

D' aixó á la combustió espontánea, no hi ha més que un petit pas. Lo que ve no es la liquidació social, sino la carbonisació humana, ab totas sas legítimas conseqüencias.

No es veritat que s' aixequin Bous ni partidas. Lo que está á punt d' aixecarse es la Espanya entera, com un núvol, convertida en vapor, volatilisada.

¡Volatilisada! Aquesta es la paraula.

Ja no som sers humans: som sers volátiles. Gallinas, verbi gracia. Gallinas mulladas pèls regalims de suhor que 'ns surten de per tot arreu, com si las personas s' haguessin convertit en rocas d' aquellas que destilan aygua per totas las esquerdas y foradets.

La gent, apart dels demás assumptos ineludibles, no sab parlar d' altra cosa que de la calor.

—¡Hola!—diu un acreedor, presentantse á casa del que li déu los quartos —ja pot pensar per qué vinch, senyor Mariano.

—¡Prou que m' ho penso! Vosté s' haurá dit: la botiga de 'n Mariano es fresca... ¡Déixam'hi anar á passarhi la estona!

— Si, y a mateix temps voldria que mirés si 'm podria donar ...

—¿Una gasseosa? ¡Al moment, home, al moment! ¿Per qué no ho deya desseguida?—

La mateixa calor, que tantas disputas de veynat origina, serveix per ofegarlas y ferlas acabar rápidamente.

Al hivern las donas, disputant, s' engrescan y

adquireixen més bríos. Al istiu nó: á las pocas paraulas ja se senten sofocadas y rendidas.

—¡Hont s' es vist aquesta xafardera!—diu una, interpelant á un' altra que li ha fet no sé qué.

—¿Jo xafardera?... ¡Ay grandísima bescantadora!

—¿A mi aixó?... ¡Of!...

—Si senyora... ¡Uf!...

Y totas dugas cauhen assentadas: ja no son bonas per res; la calor las ha deixat sense forsas.

D' ensá que 'l sol apreta tan desafortadament, Barcelona ha quedat convertida en un cementiri. No perque hi haja molts morts, sino perque s' hi veuben pochs vius.

La gent que pot se 'n va á fora y la que no pot anarhi no 's mou de casa.

—¡Qué 'n treurém d' anar pèls carrers!—diuhen, ab molta rahó;—mal per mal, val més morir tranquilament, torrats en un recó de pis.

Diu que á Sevilla 'ls empedrats bullen y que al posarhi 'ls peus, la gent se crema las sabatas.

Y bueno: ¿qué compón aixó ab lo que passa á Barcelona?

Ahir vaig sentir dugas senyoras que ho explicavan.

—¿Creurá—deya l' una—que avuy hi comprat ous frescos y al trencarlos los hi trobat ferrats?

—¡Pitjor m' ha passat á mí' Figuris que compro una galina viva; al arribar á casa la mato, la plomo y al cap de mitj' hora, quan ja la tenia penjada al armari, sento cants de virám á la cuyna.

—¿Era la gallina?

—No senyora: era que la gallina á la quenta tenia alguns ous á dins; ab la calor los ous s' havian covat, y 'ls pollets havian romput la closca, fugint del interior de la bestia; després s' havian escampat pel armari y posantse á menjar arrós del que allí tenia, havian crescut de tal modo que quan hi vaig corre, ja eran uns pollastres que feyan quí sab lo goig y cantavan com uns homes.—

No sé si aixó es exagerat, perque tinch entés que la calor á més de covar los ous escalfa las inteligencias y fa somiar despert; pero lo que sí está fora de dupte, es que la elevada temperatura que suportém en l' actual moment históric, ha portat la perturbació al seno de las familias y de las oficinas públicas.

Las noyas solteras fugen de casa qu' es un gust, sobre tot pèl joves que tenen l' honor d' acompanyarlas. A Guadix n' han fugit no sé quantas dotzenas y en otras localitats varias més.

A Barcelona no se sab á punt fixo 'l número de noyas fugitivas, perque aquí som gent seria y no fem cas de semblants vulgaritats ni 'ns entretenim contant las noyas que faltan ni las que sobran, que son bastantas.

Pero per lo que toca á las oficinas se sab positivamente que no 's fa res. La mitat dels empleats es á Paris, l' altra mitat es á pendre las ayguas... y 'ls demás tenen calor y no poden treballar.

¡Y encara dirán que la calor es la vida!

¡La vida! M' hi jugaria qualsevol cosa que aquesta frasse no la ha inventada cap persona com cal.

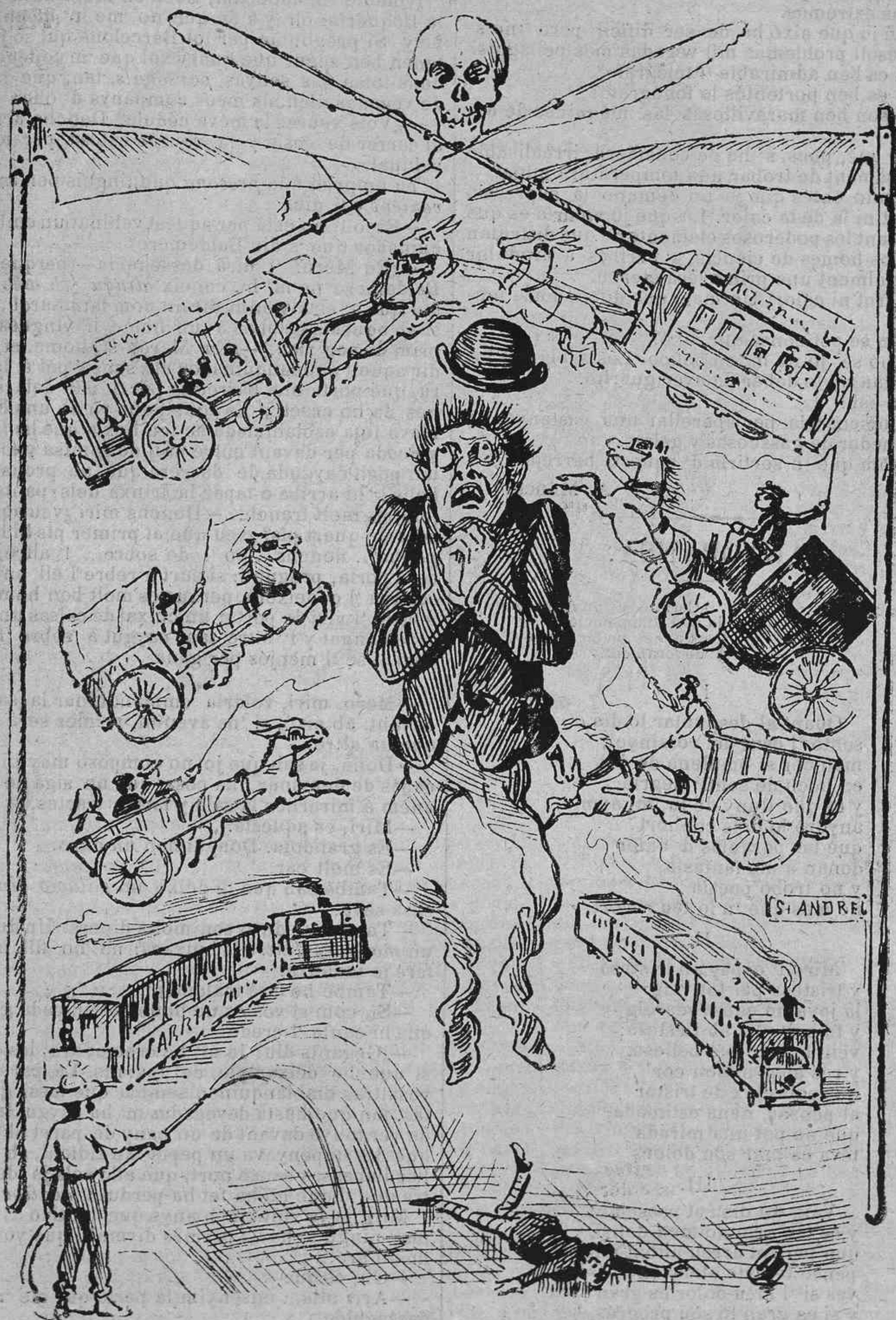
Més aviat deu ser cosa del dimoni que tindrà empenyo en fer corre la veu de que la calor es una cosa agradable y convenient, á fi de vence la repugnancia que moltes personas senten per l' infern y las sévas famosas calderas.

¡La calor es la vida!

¡Naranjas! Lo mateix que 'l fret.

Tots los extrems son dolents: tant perjudicial es lo janer com l' agost.

¡POBRES BARCELONÍNS!

Tartanetas pèl darrera,
jardineras pèl davant,
tranvías per totes bandas...
¡aixó es la vida al encant!

Tan sabis que diu que son certs homes d' avuy día, jo no sé com redimontri no han procurat llibrar al género humà dels torments de las temperaturas extremas.

Ja sé jo que aixó ha de ser difícil; pero ¿no s' han resolt problemas mil vegadas més peliaguts?

¿No es ben admirable 'l telégrafo?

¿No es ben portentós lo fonógrafo?

¿No son ben maravillosas las máquinas de cosir?

¿Per qué, pues, s' ha de considerar irrealisable 'l pensament de trobar una temperatura mitja?

Tinguin entés que jo no demano la supressió del fret ni la de la calor. Le que jo voldria es que aprofitant los poderosos elements de que disfrutan avuy los homes de ciencia, s' arribés á produhir artificialment una primavera eterna.

¿Ni fret ni calor! Un maig que durés dotze mesos.

¿Com se pot conseguir aixó?

No ho sé; jo no m' embolico. Los sabis son los qu' están en lo deber de averiguarho.

¿Qui sab!

Jo comensaria per aparellar una castanyera y un venedor de gaseosas y gelats.

Veyám qué 'n sortiria d' aquesta barreja.

A. MARCH.

ANYORANSA.

«Cert qu' es un fer torment lo mal d' ausencia: cert qu' es un fer torment l' anyorament.»

CLAVÉ.

I.

Quant al despuntar lo día
sento 'l cant del rossinyol,
mon cor s' omplena de dol
en lloch de senti' alegría;
y es que lluny de tú, m' aymia,
anyoro lo dols conhort
que tas paraulas d' amor
donan á ma fantasía,
y no trobo poesia
no més que 'n lo tèn recort.

II.

Miro l' espay ab tristesa
y tristesa per tot veig:
la joya 'm causa mareig
y fujo d' ella ab llestesa;
veig bruna tota bellesa,
y res alegre mon cor
que sobrehix de tristor
al pensar, nena estimada,
que no pot una mirada
tèva calmar son dolor.

III.

Vaig tot dis' ret passejant,
y es tan gran lo mèu deliri,
que per tot arreu ahont miri
penso tenirte al davant:
ves si 'l mèu dolor es gran
y si es gran lo sèu progrés,
que si aixó molt temps durés,
per curar ma melengia
me tiraria á la vía
del carril... (quan no passés.)

A. MENENDEZ.

UN ARTISTA.

¿Que no 'm coneixen? Soch en Mero del Plá de la Boqueria: oh y á fe que no me 'n moch pas may. Si preguntan per tot Barcelona qui so jo, ja tenen ben segur que qualsevol que 'm conegui 'ls dona totas las senyas *parsonals*, tan, que hasta de vegadas dich als mèus companys d' ofici:

—¿Vols veurer la mèva cédula? Donchs arribat al carrer de casa y la veurás extesa per tot lo vehinat.

Tu emprén á la *presona* que tinguis per *inconvenient* y li dius:

—Escolti no está per aquest vehinat un emblanquinador que 's diu Baldomero?

—¿En Mero? 't dirá desseguida—(perque per Baldomero no m' hi coneix *dingú* y á més que diu que s' estalvián de dir un nom tant llarch, com si ab aquests estalvis á un home li vingués tan prim de ser rich.)—¿En Mero? sí, home, sí, vol dir aquell emblanquinador alt, sense pèl á la cara, que porta una barretina per l' istil dels serenos. Ja ho crech... Es aquell que va ab una brusa blava tota esblahimada de tan llexiu que ha begut y ficada per davant entre mitj de camisa y faixa y tan poch cayguda de darrera que ab prous traballs l' hi arriba á tapar la trinxa dels pantalóns ¡oh! ¡es molt franch!...—Donchs miri ¿veu aquella casa de quart pís? ¿veu que al primer pís hi ha un *palmó*?.. donchs... no 'l de sobre... l' altre, tercera porta, pregunti; si surt á rebre 'l ell en persona ja 'l coneixerá, perque es molt bon home y á més tè 'l vici de portar un cuixal de calsas un pam arremangat y l' altre tan caygut á sobre 'l peu com si se 'l menjés per gana.

—Mero. miri, voldria emblanquinar la sala de davant: ab aixó, si 'ns avenim, primer serà vosté que un altre.

—Dona, ja sab que jo no composo may ni soch capás de demanar una cosa que no siga de lley; aném á mirarnos la sala y farém tractes.

—Miri, es aquesta.

—Es grandota. Dónguimen un duro.

—Es molt car.

—També sab que li deixo un *palacio dintre* á casa seva.

—També un duro son molts diners. Un duro es un *marqués dintre* la butxaca: no, no fill, m' ho faré jo mateixa.

—També ho farà malament.

—Sí, com si vostés no hi deixessin cada gegant que hi canta 'l credo.

—¿Gegants diu? Ja m' he cremat ara; las donas sí que ho deixan ple de gegants. La paret que vosaltres emblanquineu sembla que fassi ganyotas, tan que hasta de vegadas m' ha caygut la cara de vergonya davant de un pany de paret al veure que desempenyava un paper tan ridícul, ab aquelles llapassas sense nort, que alló sols ja demostra que 'l que ho ha fet ha perdut l' *acalibrio*.

Miri, ja fa vinticinch anys que cultivo l' art, y may ningú s' havia permés dirme lo que vosté m' ha dit ara...

—Oh, es que ..

—Arri allá... ensenyim la porta que me 'n vaig desseguida.

Aixó es aixó; donchs de las personas com cal, es á dir de los que 's deixan portar pèl genit, es de las quinas se 'n pot esperar alguna cosa. Ni donas ni homes, no vull que ningú 'm trepitxi:

¡LO SIGLE DE LAS LLUMS!

Lo gas fa mala carota,
la electricitat pitjor.
¡Ben mirat los llumets d' oli
son los que fan més claror.

per fer tart no cal pas correr—diu lo ditxo—y jo no m' aturo ni camino. L' home que coneix la la Riba no 's mulla 'ls peus per pescar burros.

No pensis per aixó que 'm dongui fums d' importancia, no. Mira, si quant era jove m' haguesin dit:—Mero á pesar de que avuy la necessitat vos obliga á agafar las armas, ab lo temps lo vostre retrato anirá grabat en los bitllets de Banch—m' haurían fet tanta *empresió* com un diven-dres de quaresma.

¿Per aixó? Aném .. Lo dirho entre nosaltres costa poch y si no hi ha testimonis menos, pero sapiguéu que llavors dels carlins se 'm va oferir un *ampleyo*, primer, de espta y després de repartidor de un diari carlí que p' dia guanyar quartos perque 'm van prometre ferme amo de las cadiras de la *Catedral*; mes no ho vaig volguer, perque 'm va semblar que ja 'm prometían massa. Si haguessin parlat de la capella de Marcús, ho accepto.

Després los lliberals volían ferme sereno; pero, com que ja fa temps que 'l dolor m' apreta la cama esquerra, no vaig acceptarho per aquest motiu y perque la méva veu no es de calandria, y al mateix temps perque no estich acostumat á tafanejar si la lluna surt ó no, ó si plou ó bè está núvol, com si als que dormen aixó 'ls hagués de fer estirar ó arronsar un pam més ó menos.

Aném, aném—vaig dirlos—preguntéu á aquell *mistaire* de crossa si vol l' *ampleyo* perque lo qu' es á mí encare que me 't dessin de *gorda-peseyus* en faría tan cas com ara, que si per alguna cosa m' agradan es perque 'm fan riurer al veurels ab aquell barret de color de tórtora, aquell sabre de tallar mantega y un bastó que no serveix més que per empaytar la canalla y enretirar alguna que altra fulla seca ab tota aquella *presimonia* que sembla que vulguin dir: *Quitama allá esas pacas*.

Després encare hi ha qui 's burla del nostre ofici, sense respecte á la institució, ni á las personas de que está formada. 'L qui no 'ns dóna re, se 'n riu, 'l qui no se 'n riu y 'ns dóna 'ns escatima, y quantas vegadas m' he trobat haver de emblanquinar la carbonera tan solsament per acabar la mica de color que 'm queda ó pèl sol fet de no deixarme regatejar un ral escadusser ó per donar un gust á la mestressa; y encare no conto las *peripesias* del pagar perque tractantse de donas tota *preponderació* es lleugera.

Devegadas, quan comenso á pensar ab los sacrificis que hi fet per agafar parroquia, no puch menos d' exclamar:—¡Mal aguanyat blau de cuyna que he gastat! ¡Mal aguanyat temps que he perdut barrejant l' ocre per treurer un color de palla per combatre 'l fum!

Y quan lo pensament divaga aixís, las ilusions comensan á enlayrarse de tal manera que ni 'ls ángels de *Murillo* y las verges de 'n *Miquel* poden compararse ab mí en aquells moments.

Mes poch moments després la prosa torna á ensorrarme fentme caure de peus sobre 'l *cimentat* del Pla de la Boqueria y 'l sol ab sos raigs caniculars extén la méva sombra sobre 'l llisquent del empedrat, quedantme jo parat y la sombra també, que talment sembla que 'm digui:—Dóna gracias que la fatalitat no t' aplaní com á mí.

M' ho sembla, no ho sé. Pot ser es que jo parlo sol.

Llavors torno á recordarme de las miserias terrenals, miro Rambla amunt, la gent camina igual que avants; las sombrillas de can Cuadros lluheixen del mateix modo; los venedors de diaris cridan ab la mateixa veu, y en fi; tothom segueix igual, tot del mateix modo, tot, fins en Mero 's torna á passejar ab aquella impassibilitat propia del mèu caracter, com lo cassador de la lluna.

Los mèus companys d' ofici quan me 'n senten à parlar me diuhen:

—Consólat, no ets pas tú sol.

—Aixó es lo que sento—'ls contesto. Ells me tenen per molt compassiu... y pobrets, no pensan que á ser jo sol, no 'm faltaria 'l pá ni la feyna que ells me prenen.

De feyna ja 'n tinch, Dèu ni dó, pero no es prou per privarme de pensar que després de tant treball y tant emblanquinar, lo mèu cor ha de quedar sempre negre.

ARNAU.

IDILI. (?)

Ell amorós y ella bella,
ell galán y ella amorosa,
ell simpátich y ella hermosa,
ella per ell y ell per ella.

Feya poch qu' eren casats
y ab frenesi s' adoravan,
de modo que sempre estavan
dom dos coloms apariats.

Si un capritxo ella tenia
satisfet ben prompte 'l veyá:
—Voldria fe aixó—li deya.

—¿Sí?—dochs ángela-maría.

Per xo, quan va insinuarli
lo desitj de navegá'

lo pobret s' hi entussiasmá
y 'l nou desitj va colmarli.

No aguardaren ni un moment;
van preparar l' equipatje,
y al punt, ja pres lo passatje,
cap á bordo falta gent.

Van trobá 'l vapor bonich,
la gent molt ben educada,
la llitera una monada;

¡ay! ¡quín camarot més rich!

Tot eran jochs y posturas

—¿Viurém sempre aquí, vritat?

—¡Chil ¡chi!—deya ell, encantat
parlant com las criaturas.

L' ancla á proa ja pujava
lo vapor xisclá potent,
y l' hélice en moviment
tot l' armatoste posava...

—¡Sublime!—deya 'l galán
mira quíns colors més richs
tè l' oleatje, qué bonichs
son los solchs que va formant.

Mira com se sumergeix
poquet á poquet la terra;
mira com baixa una serra;
mira detrás quína n creix.

Repara com las gavinas
venen «con rumbo hacia acá»
mira al fons del Océa
com t' envejan las ondinas...

...¿Pro... nó 'm sents aymada mía?

¿Te posas trista, traydora?..

...Y en efecte, la senyora
poch á poquet s' entristia.

—¿Qué tens?—pregunta ell gelós.

—¿Quíns pesars ton front arrugan?

¿Quíns disgustos los que pujan
cambiar ton rostre preciós?

¿No he satisfet ton anhel?

¿No fas lo que vols de mí?

¿No estich jo contesta—aquí?

¿No ets tú per mí sempre 'l cel?

Respon... que la gelosia
ab ton silenci m' acora.—

Y encara més la senyora
poch á poquet s' entristia.

Baixá 'l cap, per ocultar
lo rostre á n' el seu marit;
ho notá ell, y á son despit
lo rostre li vol mirar...

Renega, brama, 's desviu
per saber lo que tè ella,
maleheix la seva estrella
y al fi, foll, plorant, li diu:

—No estranyo que no 't conmoquin
ni la llum, ni 'ls elements,
pro estranyo ab l' amor que 'm tens
que mas llágrimas no 't moguin.

No vull duptes, qu' es morirse,
¡digas! ¿qué tens?—Donchs, soch clara...
¡aixó! (¡!) y li venta á la cara
¡lo que no puede decirse!

REDÓS (VIRIATO).

TÍVOLI.

No hi ha que donarhi voltas. Lo públich vol
més *Carmen* encara.

Y per xó la empresa, que observa cuydadosa-
ment las tendencias del públich, procura satisfacer
lo gust d' aquest donantli *Carmen* á tot pasto.

La veritat es que dificilment, donadas las con-
dicións del teatro, pot sentirse una ópera més
bén cantada y posada en escena ab més gust y
propietat.

Ha debutat últimament ab la ópera *Lucia* la
senyoreta Blanca de las Nieves.

Per ara 'ns contentarém ab dir qu' es una ar-
tista simpática. Quan l' haurém sentida més, par-
larém de las sas facultats.

NOVEDATS.

Verdaderament vam acertarho al dir en la úl-
tima revista que la companyia de *Novedats* s' ha-
via arrodonit ab la entrada en ella de la senyoreta
Martinez

No es solzament una artista aixerida y graciosa,
sino també un modelo de laboriositat.

Bona proba han sigut de lo que dihém, las re-
presentacións que s' han donat del popular juguet
El gorro frigio. La Martinez ha desempenyat tots
los papers femenins, bèn variats per cert, que hi
ha en la obra, y en tots ha conseguit aplausos y
llamadas á la escena. Desde la picaresca *Lolini*
hasta 'l bellugadís *assistant*, la Martinez domina
tots los géneros y en tots revela notables facultats
vocals y gracia expontánea.

Dimars, á benefici d' alguns artistas perjudi-
cats en l' incendi d' un teatro, va donarse una
funció en la que prengueren part gent de casa y
de fora de casa. 'Ns referim á la senyora Alverá
y als Srs Castillo, Fuentes y alguns altres que
varen contribuir ab lo seu concurs al éxit del
benefici, á pesar de no formar par de la compa-
nyia de *Novedats*.

TIPOS Y QUADROS. (*Dibuixos de Mariano Foix.*)

Era una rosa de las més divinas;
pero avuy sols li quedan las espinas.

—¿Qué vol dir *amor* mamá?
—Ja ho sabrás... d' aquí cinch centas senmanas.

—¡No comprench... no puch compendre cóm lo teu marit permet que 't posis al cap semblants fullaracas..!
—¡Ay, papá! ¡qué hauría viscut divertida si m' hagués casat ab vosté..!

CATALUNYA

Las hijas del Zebedeo han correspost al bon concepte que d'ellās haviam format avants de coneixelas y á la fama que las havia precedit.

Diu que la empresa del teatro de *Catalunya* va posar la obra en escena ab certa precipitació, obligada per circumstancies que no son del domini públich, y aixó fou la causa de que 'l dia del estreno l' éxit no fos completament satisfactori.

De totas maneres, la companyia ha sapigut subsanar aquesta precipitació, y desde l' endemá del estreno dona unas *Hijas del Zebedeo* que no deixan res, absolutament res que desiljar.

Tan lo senyor Bosch, com la senyoreta Gonzalez brodan minuciosament lo s u paper, sense olvidar ni un detall, ni deixar escapar un sol xiste. En quan al popular y simpátich Escriu, tot lo que diguessim sería poch pera donar una idea de la gràcia, la naturalitat, lo brillo, la intenció y la inimitable sobrietat ab que desempenya 'l paper de *Zebedeo*. Movilitat en la fisonomia, gradació en los tons, malicia en los passatjes xispejants, oportunitat en las interrupcions: l' Escriu s' ha rigut dels anys y continúa sent, no un bon actor, sino un mestre; un mestre en tota la extensió de la paraula.

Al citar especialment als que acabém d' anomenar, no volém donar á entendre que 'ls demés hajan estat malament: al contrari, tots los artistas que han desempenyat papers en la obra han contribuít al ajust y bon éxit de *Las hijas del Zebedeo*.

Y ara, al revés de lo que s' acostuma á fer, després de parlar de la execució, 'ns ocuparem de la nova sarsuela.

Hem dit *sarsuela*, perque aixís ve anunciada l' obra y perque realment té algunas pessas de música; pero en rigor *Las hijas del Zebedeo* es una bonica comedia en dos actes, que no necessita per res de la música pera sentirse ab gust y aguantarse llarchs días en los cartells de qualsevol teatro; al contrari de lo que passa ab moltes obras modernes que despulladas de la música quedan reduhidas á una tontería insulsa sense cap ni péus.

L' assumpto es senzill. Un senyor que en sa juventut va tenir una filla ilegítima, de la qual no 'n sab res, busca, perque ajudi á la seva senyora en lo despaig de una fonda campestre que té, una senyoreta apropósit, y al rebre la que li atrassa un *modisto*, resulta que la tal senyoreta es la seva filla, aquella noya fruyt dels seus tempestuosos amors, á qui may havia vist.

Però tot aixó, en apariencia tan senzill y natural, se complica ab incidents y enredos tan graciosos é inesperats, sobre tot en l' acte segon, que 'l públich no fa altra cosa que riure y celebrar l' ingeni del autor péls xistes de que salpica l' obra y las cómicas escenas que ha sapigut combinar.

La música, ja ho hem dit, es poca y encara supérflua, especialment los coros, que no sabém perquè hi son ni quin pito hi tocan. Però es del mestre Chapí, y es inútil dir que sent de tan bona fábrica, ha de tenir lo sello d' originalitat é inspiració que caracteriza al autor de *La Tempestad*.

La lletra es deguda al simpátich escriptor senyor Estremera, que ja altras vegadas ha probat qu' es un dels pochos autors que saben fer riure y agradar al públich, sense caure en la xocarrería, ni en la *rateria* ni en la *menegilderia*.

Ahir degué estrenarse en aquet teatro la sarsuela-revista *¡A tí suspiramos!* En lo número que ve ja 'n dirém alguna cosa.

NUEVO RETIRO.

Segóns tenim entés, s' ha estrenat últimament una cosa titulada *Don Jaime el Conquistador*.

Pareix qu' es un' obra en varios quadros, al final de cada un dels quals lo públich espera que va á passar alguna cosa; pero l' obreta acaba sense que passi res.

Un que l' ha vista 'ns deya que més que sarsuela es un logogrifo y que 's necessita molta paciència per veurel y una gran penetració per enténdrel.

MASSINI.

Xano xano y sense moure estrépit, va, fent lo seu camí.

L' últim estreno d' importancia ha sigut la sarsuela *Historias y cuentos*, que ha obtingut bon éxit y ha proporcionat al teatro regulars entradas.

També s' ha posat *El último figurín* y una pila d' obretas en un acte, las més aplaudidas del repertori antich, que ara, com es natural, tornan á ser novas.

CIRCO EQUESTRE.

La caceria en tiempo de Luis XIV segueix á la ordre del dia.

A dreta lley s' huría de titular, *Una caceria de actualidad*.

Perque ab la famosa pantomima, la empresa pel *Circo* cassa al públich de una manera assombrosa.

Y 'ns sembla que n' hi ha per varias senmanas.

Perque 'l senyó Alegria ne sab molt d' arreglar la *caceria*.

CONCERTS D' EUTERPE.

Ab numerosa concurrencia, tingué lloch lo dijous de l' altra senmana l' anunciat concert d' *Euterpe*.

Totas las pessas foren aplaudidas y d' algunas se demaná la repetició.

'Ns sembla que ab lo nou impuls que á aquesta societat dona la activitat del mestre Goula (fill), los concerts d' *Euterpe* tornarán á animarse y á ser lo que en sos millors temps havían sigut.

N. N. N.

AL MÉU CAP.

¡Pobre cap! ¡Y cómo lo planyo!
¡No l' atormento pas poch!
Sempre estich fentli preguntas que á vegadas no respón.

Y está clá; aixó no m' extranya que no 'm contesti ni un mot; si hi ha cops que li dich cosas que, vaja, Déu me perdó.

Crech que un altre en lo seu puesto ja m' hauría dit mil cops:
«No 't cansis en fer preguntas perque será inútil, noy.»

Però ell, com qu' es de casta que no sab dí á res que nó, si no ho sab de cert ho inventa y quedém contents tots dos.

Li demano profecias de ma sort en los amors; y está clar, vostés calculin lo que 'm responderá 'l xicot.

Que sí; que no passi ansia,
que aniré més bè que 'l mon
y que á mí vindrán las donas
com polítichs al turró.

Si li parlo de riquesas,
jah, fillets! á caps ja som:
seré més rich que aquell Creso
que hasta als reys feya la pols.

Si li parlo de ventura,
¿qué 's creuhen? no 's pert per poch;
si tindrè molts anys de vida,
me contesta al punt que, molts.

Y per fi 'm diu tantas cosas
que cansaria á tothom.

Lo prometre no fa pobre;
y per xó 'm promet á doll
cosas que jamay arriban:
mes ell ja ha cumplert y prou.

A tot me respón amable:
sols á una cosa fa 'l sòrt,
y es quan li demano ab ansia
un consonant per favor.

Tocant á aixó, no 'm contesta
per més que l' esquerdi á cops.

En las parets del mèu quarto,
si hi van, hi veuran més sots
que no tè un grabat de cara.
¿No endevinan de qué son?

Dels tantos que 'l cap hi pega
á risch de tornarse boig,
á fi de poguer distreure
als méus estimats lectors.

R. ROURA.

SERVEY D' HIGIENE.

Un respectable inspectó
qu' está cumplint sa missió.

Lo que deyam la senmana passada, en broma,
de que per salvarnos dels atropellos dels tranvías
y demés carruatjes sería convenient anar pèls
carrers en globo, ho haurém de portar aviat á la
práctica si las autoritats no miran de posar un re-
mey al desordre que reyna en aquesta materia.

No sembla sino que 'ls carrers sigan propietat
exclusiva dels cotxeros y carreters, y que si nos-
altres hi tranzitem, es degut solzament á la seva
generositat y tolerancia.

Es cosa que verdaderament admira veure la
tranquilitat. l' ayre de mando ab que 'ls cotxeros
empunyan la tralla y governan á la gent desde
dalt del *pescante*, fentlos apartar perque ells pas-
sin ó tirántloshi 'ls animals á sobre si no s' apres-
suran á cumplir las terminants *ordres* dels se-
nyors aurigas.

Per altra part los atropellos aumentan cada día,
y rara es la semana que 'ls periódichs no han de
donar compte d' alguna desgracia, d' algún ver-
dader assassinat comés per aquestos trastos ano-
menats cotxes, inventats, segons diuhen, pera
comoditat del públich.

Fá pochos días lo tranvía de Sans tallá 'ls brassos
á una pobra nena de sis anys que caygué
sobre la vía, ab la circunstanciaa gravant
de que, segons los que ho van veure, la
nena caygué arrastrada per las xurriacas
del conductor que li quedaren embolica-
das pèl coll al temps que aquest sacudia
un latigasso á la infelís criatura.

¿No subleva las sanchs tot aixó? ¿No es
indigne que en una ciutat com Barcelona
haguém de soportar cada día semblants
atrocitats?

Si 'ls que tenen lo deber de posar remey
á aquest estat de cosas no ho fan, tal ve-
gada arribará un moment en que 'l pú-
blich no tindrà altre recurs que prove-
hirse de carrabinas y defensar la seva
seguretat personal á tiros.

Referintse á aquest fet, *El Diluvio* pu-
blicava una carta de dugas personas que
deyan haver presenciat l' atropello en tots
sos detalls, pero que no 's determinavan
á donarne compte á la autoritat pera evi-
tarse las infinitas molestias que aixó 'ls
ocasionaria, perque aquí «l jusgat cita
»als testimonis á l' hora que li convé. 'ls
»fá esperar dugas ó tres horas» y 'ls abu-
rreix fentloshi tornar tantas vegadas com
tè per convenient.

¡Pobre país! ¡Arribar al punt d' haver
de fujir de la justicia, pera escapar de
las sevas impertinencias!

Aixó fá la pintura d' una época y d'
una societat.

Ja recordarán que fá una pila de sen-
manas vá ferse públich que una de las
dugas torres que forman la entrada del
carrer del Bisbe amenassava desplo-
marse.

De bonas á primeras van apuntalar lo punt més perillós de la torre.

Després van aixecar un tancat que no se sab per qué serveix.

Y després .. després res més.

La torre continua del mateix modo, lo puntal continua en lo mateix siti y 'l tancat de mahóns continua embrassant y no fent cap servey.

¿Qué s' espera per adobar la torre ó derribarla, si es necessari?

¿Qué caygui per si sola?

Afortunadament, lo senyor bisbe crech que 's passeja pèl Montseny y si la torre cau no es fácil que l' atrapi sota.

La companyia Tabacalera ha organísat unas rondas, armadas ab carrabinas de dotze tiros.

No comprench per qué poden servir aquestas armas.

¿Pera castigar als contrabandistas?

No ho crech.

¿Qué més senzill en aquest cas que donar un puro á cada contrabandista que atrapin y ferli fumar?

Ja estaria ben fresch y quedaria ben castigat si 'l puro fos d' aquestos que la Tabacalera vén en los estanchs!

Ha mort repentinament á Madrid l' acaudalat banquer valenciá marqués de Campo

Es una noticia que causarà molta impresió, sobre tot entre 'ls antichs accionistas del ferrocarril del Grao á Almansa y Valencia, que tan vísus recorts conservavan de dit senyor.

En *Frascueto* 's retira definitivament de la escena, es dir, del *redondel*.

Quan los seus admiradors ho han sapigut, s' han apressurat á assediarlo, sollicitant d' ell un recort qualsevolga.

Diu que d' estochs solzament se n' hi han demanat 390.

¿390 estochs!

¿D' hont los treurá 'l pobre Frascuelo si no 's decideix á montar una fábbrica per ferlos?

Si jo fos d' ell, diria á aquestos entusiastas admiradors:

—Es impossible accedir á lo que 'm demanan. Un estoch á cada hù no 'ls lo puch donar. ¡Ara... si volen una estocada!

M' escriu un lector de LA ESQUELLA:

«Ja deu sapiguer que 'l carrer de 'n Cuch se dirá d' ara endavant carrer de la Verge del Pilar.

»Jo, que visch en aquest carrer y que hi tinch un establiment, necessito ferme fer tarjetas.

»Pero á veure, ¿puch posarhi carrer de la Verge del Pilar. á secas, en la direcció?

»No, perque ningú sabria de quín carrer parlo.

»Es precis, pues, que posi la direcció d' aquesta manera: *Calle de la Virgen del Pilar, antes de Cuch*.

»Sinó que 'm remordeix la conciencia, perque aquesta barreja de *cuchs* y *Mares de Deu* fereix los meus sentiments católichs.

»¿Qué li sembla á vosté?»

Jo li contesto que efectivament la barreja 'm sembla molt poch honesta.

Y que avants d' adoptar una resolució de tanta trascendencia, es necessari que elevi una consulta al Ajuntament que ha decretat lo cambi de nom,

sense calcular las conseqüencias que aquest cambi podia tenir.

A Palma de Mallorca, quan en alguna casa hi ha un atacat de verola, colocan una bandera groga á la porta, á fi de que ningú hi entri.

¿Qué bè ho deuen tenir los mals pagadors ab aquesta innovació!

En veyent desde 'l balcó que algún *inglés* se dirigeix á casa séva, ja deuen dir á la séva dona:

—¡Corra, posa una bandera groga á baix, que vé fulano!—

¡Vés si, veyent semblant mostra, s' atrevirá á pujar l' *inglés*, per sanguinari que siga!

Tot Barcelona está invadit de gent que demana caritat.

Una de dugas.

O al Assilo del Parch no hi ha ningú, ó si realment hi ha pobres recullits, á certas horas los deuen deixar sortir perque prenguin la fresca... ó lo que puguin.

La antigua Peluquería de Eduardo, del carrer de Zurbano, 8, ha sigut restaurada completament ab verdader gust y elegancia, colocantse al nivell de las principals d' aquesta ciutat. Felicitem al seu dueny y desitjem que augmenti la crecscuda parroquia que favoreix lo seu acreditat establiment.

Una bona idea va crugar dijous de la senmana passada, pèl saló del consistori ahont celebra sas sessions l' Ajuntament de Barcelona.

Suscrita per dos conservadors, los Srs. Coll y Pujol y Eudalt Puig y un possibilista, 'l Sr. Rich, va presentarse una proposició demanant que las llistas d' electors y elegibles pera regidors, tan las provisionals com las definitivas, se publiquen-

PASSEJANT.

Se la mira, la examina,
diu qu' es molt guapa, entre si,
li va al darrera una estona,
pero... no passa d' aquí.

AL QUARTO DE LA TIPLE.

—No es verdad, angel de amor,
que en esta apartada orilla...
—No 't respondré fins que 'm donguis
un vano y una sombrilla.

sen en lo *Butlletí oficial*, única garantia de la legalitat y de la bona fé ab que han sigut confeccionadas.

Perque las tals llistas publicadas en aquesta forma permeten un detingut estudi, qu' es imposible ferlo, quan la corporació municipal se limita á exposarlos en los baixos de la Casa gran.

Y además, aquest procediment implica desitjos de sinceritat avuy completament desconeguts.

La proposició era lógica, era oportuna.... era més encare: era *decent*.

Y per aixó tal vegada, la majoria de la corporació municipal, va donarli *carpetasso*:

Cinch vots va tenir á favor y déu en contra.

L' expossibilista Gonzales va declarar en nom de la comissió de Governació que no podían publicarse las llistas ||perque no hi havia temps de copiarlas!!

¡Ara vegin!

A Barcelona hi ha molta falta d' escribents.

Y molta sobra de barra.

Sr. Planás ¿voldria ferme 'l favor de explicar-me una cosa que no l' entench?

Vosté administra las líneas dels ferro carrils directes, que avants feyan ranxo apart, y desde que corra 'l tinglado baix la sèva direcció, observo que han desaparecut las tarifas de passatge de las parets de totas las estacions. ¿Per qué han desaparecut las tarifas de passatge?

Hi ha més encare. Prenen un bitllet pera qualsevol de las estacions de las indicadas líneas, y en lo bitllet no hi figura 'l sèu import.

De manera que han de creure al expendedor per la sèva paraula, y si l' expendedor s' equivooca, no tenen dret á formular la més mínima reclamació.

Sr. Planás

me sembla que aquest sigilo
tè las trassas de parany,
puig no hi ha rahó que aboni,
procediment tant extrany.

Per verbenas las de Madrit.

Y entre las verbenas madrilenyas cap més com la de la Virgen de la Paloma.

Los entusiastas de la Santa y miraculosa imatge van guarnir la fatxada de l' iglesia, contra 'l parer y la voluntat del rector que no estava per requincallas, y va arreballar los adornos.

¿Ah sí? Las devotas de la Verge de la Paloma van indignarse en tant alt grau, que ab una mica més se 'l menjan.

Lo rector va arronsarse davant de aquellas furias, va consentir los adornos y per imposició d' ellas va prestarse á repicar las campanas, per espay de tres días

Y que si no arriba á repicarlas, potser ellas li haurían repicat un' altra cosa.

Un altre detall de la verbena

Un forner del barri va tenir l' idea de fer una gran imatge de la Verge de la Paloma de pasta, plena de talls de pernil, xorisso y pits de gallina.

La imatge va coure 's al forn y 'ls parroquians del forner van devorarla.

La millor devoció es aquesta: la qu' entra per la boca.

La primera disposició, que segóns noticias, pensa adoptar lo Sr. Mellado, arcalde nou de Madrit, es imposar la multa que prescriu la ley municipal, als regidors que deixin de assistir puntualment á las sessions.

Si 'l Sr. Mel'ado podia allargarse fins á Barcelona podria prestarnos un gran servey.

Perque aquí no se celebran més sessions que las de segona convocatoria.

Quan se tracta del cumpliment del deber, tothom dorm

En cambi quan es qüestió de un pisolabis, tothom compareix á la llista.

Ja haurán observat que durant la malaltia de D. Francisco 'o, L' ESQUELLA DE LA TORRATXA s' ha abtingut de publicar la més mínima caricatura referent á tan il·lustre personatge.

Nosaltres som aixís: com més adversaris, més piadosos.

Deixin que D. Francisco 's recobri, y podrém obrar ab tota llibertat

Avuy procurém subjectarnos á las prescripcions del Dr. Giner que, segóns noticias, va dir:

—No 'l fassin riure sobre tot, que un tip de riure podria perjudicarlo

Perque han de tenir en compte, que l' enfermetat de D. Francisco, com totas las cosas sèvas, era una enfermetat molt *seria*.

Comenso á temer que l' aclimatació dels toros á París ha de ser un problema tan inso'uble com la quadratura del círcul y la direcció dels globos.

Fins ara s' han realisat las corridas, suprimint la sort de varas, per respecte als caballs y als mateixos toros: en la de banderillas s' usan unas punxas ab estopas que impedeixen l' efusió de sanch, y la de mort no es més que una parodia. De la punta de l' espasa ne surt un plumero, y 'l

plumero queda enganxat en lo siti ahont lo toro hauria de rebre l' estocada.

Res de sanch.

Als francesos no 'ls agrada la sanch sinó quan surt de la carn á la brasa.

En la corrida que va celebrarse 'l dia 15 un toro va trompicar á un torero.

Res, un accident insignificant. Al torero se li havian enredat los péus ab la capa y 'l toro va atrapar-lo.

Gran consternació en tota la plassa, xiscles desgarradors y algunas *cocottes* desmayadas.

Nota: ¡Lo toro anava embolat!

L' altre dia trobo á un cómich, que á pesar de de que tenia la costum de anar afeytat, comensava á deixarse 'l bigoti.

—Home -vaig dirli—no t' havia vist may ab bigoti.

—Es que may havia estat sense contracta.

—¿Que tè que veure?

—¡Cóm que tè que veure! Lo bigoti sota 'l nas de un cómich es com los papers en los balcones de un pis. Vol dir: «este cómico se alquila.»

Diuen los periódichs que la famosa Nilsson s' ha tornat sorda y ha perdut la memoria per complert.

Es una doble desgracia.

Perque mentres per una part, no conservarà 'l més mínim recort dels seus grans triunfos, per altra part, quan canti, no podrá recrearse escoltantse á sí mateixa.

DUO.

No tè pare, no tè mare,
ni cap oncle reganycs
ni cap cosí ni cosina:
no tè res més que aquest gos.

Lo Shah de Persia, avants de sortir de París, va tenir á bè fer una visita á las baylarinas de la gran Opera francesa.

Lo soberà estava fet un crostissám de brillants.

Lo qual ha donat motiu per dir á un *croniqueur parisien*:

«Las baylarinas, de la primera á la última estavan enlluhernadas»

«Realment hi havia perquè. Lo Shah de Persia, cubert de brillants, despedint raigs de llum per tot lo cos, semblava un mirallet de cassar alosas.»

Un periódich de Málaga anuncia qu' en las próximas eleccions municipals se presentan candidats per aquella capital, las següents personas:

Un pare y dos fills, diguém tres.

Lo sogre de un de aquests y un germá del sogre: tres y dos, cinch.

Dos cunyats del altre fill: cinch y dos set.

Y un cusí germá del pare: total vuit individuos de una mateixa familia.

Hi ha familias qu' en número y calitat superan als pecats capitals.

Los pecats capitals son set, mentres la familia malaguenya que aspira á la conquista del Ajuntament, se compon de vuit individuos.

Ni las set plagas d' Egipte podrán compararse may ab los vuit plagas malaguenyos.

A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO

1. XARADA 1.ª—*Mi-se-ra-ble.*
2. ID. 2.ª—*Jar-di-ne-ra.*
3. MUDANSA.—*Maca-Paca-Taca.*
4. ANAGRAMA.—*Diari-Diria.*
5. TRENCA-CLOSCAS.—*Las carabassas de Mont-roig.*
6. LOGOGRIFO NUMÉRICH.—*Leontina.*
7. ROMBO.—
F
P O P
P A R R A
F O R T U N Y
P R U N A
A N A
Y
8. GEROGLÍFICH.—*L' any tè dotze mesos.*

XARADAS.

I.

La *Tres-cinch-sis* y la *Marta* sortían d' una *Total* del carrer de l' Hospital mentre un *tersa-quinta-quarta* que havia begut *tres-dos*, s' estava per 'lla al davant feut grans esses, é insultant á tot bitxo fos, qui fos.

(Continua á la página 544.)

LOPEZ-EDITOR. Llibreria Espanyola. Rambla del Mitj, núm. 20, BARCELONA.

BIBLIOTECA INOCENTE — Tomo 5

UN HARÉM IMPROVISADO

Ptas. 0'50.

LAS TRES VIRTUOSAS

6

LOS HOMBRES PINTADOS POR UNA MUJER

por

Luis de Loma y Corradi

Un tomo en 8.º, Ptas. 3.

TESORO DEL CAMPO

NOVÍSIMA GUÍA

de los labradores, arbolistas y ganaderos

POR

D. BALVINO CORTES Y MORALES

Forma esta utilísima obra 2 tomos en 4.º con multitud de grabados, y vale Ptas. 11.

J. M. BARTRINA

ALGO Ptas. 3

GUÍA COMPLETA DEL EXTRANJERO EN PARÍS

Con planos de los veinte distritos y otro general

É ILUSTRADA CON NUMEROSOS GRABADOS

Un tomo en 16.º encuadernado en percalina, Ptas. 5.

REPRODUCCION DEL CANARIO

TRATADO PRÁCTICO
SOBRE LA CRÍA DE ESTE PÁJARO

SEGUIDO DEL

estudio de sus enfermedades y su método curativo

Ptas. 1.

BIBLIOTECA ECONÓMICA FILOSÓFICA
Tomo XLV

CLASIFICACION DE LAS CIENCIAS

por SPENCER
Ptas. 0'50.

JUAN ALCARREÑO

POR

TEODORO BARÓ

ilustraciones de J. ALARCON y otros

Ptas. 2.

LUIS BONAFUOX (Aramis)

* COBA *

Un tomo en 8.º, Ptas. 3.

GARROTAZO LIMPIO

POR

J. NAKENS

Ptas. 1.

TEORÍAS MODERNAS DE

La física

por JOSÉ ECHEGARAY

Un tomo en 8.º, Ptas. 3.

¡¡ PROMPTÉ SORTIRÁ A LLUM !!

Cuentos de la vora del foch

Cuentos del avi

escrits en vers pèl popular poeta FREDERICH SOLER (Pitarra), ilustracions de M. Moliné, ab una preciosa cuberta al cromo cada obra.

Formarán 2 tomos. Preu: Ptas. 2 cada un.

NOTA.—Tothom que vulga adquirir qualsevol de dites obras, remetent l'import en libransas del Giro Mútu, bé en sellos de franqueig, al editor Lopez, Rambla del Mitj, 20, Barcelona, la rebrá á volta de correu franca de port. No responém de extravios, no remetent ademés 3 rals pèl certificat. Als corresponsals de la casa se 'ls otorgan rebaixas.

Com *hu-dos* en aquells cassos
diu que 'l va voltar la gent
y tothom 'nava rihent
quan ell donava alguns passos,

Pero tot no seguí aixís:
puig veyent vení un tramvia
comensá á que si eil volía
no *primera-dos-cinch-sis* »

Y ho anava *sis* probá
quan un gura molt valent,
fentse pas entre la gent
davant d' ell se presentá
y al poch rato 'l feu seguí
cap *sis* casa la Ciutat
dihentli ab autoritat.
«*sis-primera, sis dormí!*..

MARANGI.

II.

M' ha fet caure y m' ha *hu-dos*
malvinatje l' animal!
tres-tres esperat que munti
total-total m' ha fet mal.

J. TERRY.

MUDANSA.

Me *tot tot* un *tot* en Gual
que 'm mossegá á *tot total*.

SALDONI DE VALLCARCA.

ANAGRAMA.

Cert jorn de felís memoria,
varem trobar una *tot*
de rica y hermosa seda,
pero lo fill de 'n Janot,
qu' es un xicot de cap d' ala,
ja la volía *total*
hasta que 'l *tot* varem pendre
de guardarla un mes cabal.

FANDILLETA Y C.^a

LOGOGRIFO NUMÉRICH.

- 1 2 3 4 5 6 7 8.—Carrer de Barcelona.
1 7 4 5 6 6 7.—Prenda mística.
6 6 7 3 4 7.—Poble catalá.
2 1 7 8 7.—Carrer de Barcelona.
1 7 4 7.—Per tots los pobles n' hi ha.
1 2 6.—Verdura.
5 3.—Número.
8.—Consonant.

JOSEPH PEP Y C.^a

EN TRANVÍA.

Pertany á la aristocracia,
tè una fortuna quantiosa,
es notablement graciosa
y en aquest moment va á Gracia.

UN INVENTOR.

—Si jo pogués trobá un medi
perque la gent no suhès
ni hi hagués mosquits ni moscas...
¡qué 'n faría de dinés!

TRENCA-CLOSCAS.

TÉ LA PETACA DEL GOMÓS.

Combinar ab aquestas lletras lo títul de un drama ca-
talá.

F. M. F.

CONVERSA.

- Hola, Camilo ¿d' hont vens?
—Ara vinch de ca 'l Rector, perque vull casarme. Ja 'l
permís m' han dat.
—¿Y va de veras que 't casas?
—Y tal.
—Donchs mira, jo també.
—¿Quí es la tèva futura?
—Una que 'ls dos havém dit.
—¿Y la tèva?
—També l' hem dita tots dos.

J. FRANQUESA.

GEROGLÍFICH

X
× K D
A II K
DA
I
Pere
LL

J. T. ANGUILA.

BARCELONA:

Imp. de Lluís Tasso Serra, Arch del Teatro, 21 y 23.